

Sygn. akt II Ca 102/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa B. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 21 listopada 2017 roku, sygn. akt I C 2303/14

1. z obu apelacji zmienia zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.176, 65 złotych obniża do kwoty 9.807,65 (dziewięć tysięcy osiemset siedem 65/100) złotych z ustawowym odsetkami od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku a następnie od dnia 1 stycznia 2016r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo i obie apelacje w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman

Sygn. akt II Ca 102/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa B. W. przeciwko Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. o odszkodowanie

1. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. na rzecz powódki B. W. kwotę 10 176,65 zł tytułem odszkodowania ;

2. w pozostałej części oddalił powództwo;

3. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. na rzecz powódki B. W. kwotę 6 812,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ;

4. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb na rzecz:

- B. W. kwotę 77,74 zł;

- Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. kwotę 32,03 tytułem nadpłaconych wydatków .

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu (...) r. S. K., kierujący pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), uczestniczył w kolizji drogowej, w wyniku której jego pojazd uległ uszkodzeniu. Pojazd uszkodzony został uderzony w swój tył.

Sprawcą przedmiotowej kolizji był kierowca pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który w dacie zdarzenia miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym Towarzystwem (...) S.A.” z siedzibą w W..

W wyniku ww. kolizji uszkodzona została m.in. niecka koła zapasowego w pojeździe uszkodzonego S. K..

Pojazd sprawcy (kolizji drogowej – dop. Sądu) uderzył w tył pojazdu (uszkodzonego – dop. Sądu). Nastąpiło zniszczenie elementów tyłu pojazdu w stopniu uzasadniającym ich wymianę (m. in. zderzak tylny, hak holowniczy, pokrywa komory bagażnika, osłona niecki koła zapasowego). Elementy zniszczone przemieściły się w głąb pojazdu zgodnie z kierunkiem działającej siły, Osłona niecki koła zapasowego została wgnieciona tak, że spowodowało to przemieszczenie niecki koła zapasowego w głąb pojazdu i nastąpiło oparcie i dociśnięcie przedniej części niecki koła zapasowego o podłogę komory bagażnika i niecka koła zapasowego pękła w swoim narożniku lewym wewnętrznym.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu.

Na mocy decyzji z dnia 19 stycznia 2012 r. pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu kwotę 9.263,66 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 23 września 2011 r.

W dniu 05 września 2014 r. poszkodowany S. K. zawarł z powódką B. W. umowę cesji, na podstawie której powódka nabyła od poszkodowanego wszelkie prawa do odszkodowania w związku ze szkodą z dnia (...) r. w pojeździe marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Powódka zleciła wykonanie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu Biuru R. i (...)P. S. z siedzibą w Ł..

Koszt ww. kalkulacji naprawy wyniósł kwotę 369,00 zł.

Zgodnie z opiniami biegłego sądowego ds. ruchu drogowego, mechaniki maszyn i pojazdów:

Konieczny i uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu części zamiennych oznaczonych logo producenta pojazdu przy stawce roboczogodzinowej występującej na rynku lokalnym i wynoszącej 90/90/rbh netto blacha/lakier wynosi kwotę 15.505,13 zł netto, tj. 19.071,31 zł brutto.

Zastosowanie do naprawy części zamiennych nieznaczonych logo marki pojazdu skutkuje zmniejszeniem kosztów naprawy pojazdu o 173,38 zł brutto do kwot 15.364,17 zł netto, tj. 18.897,93 zł brutto.

Dostępna jest tylko jedna część zamienna nieoznaczona logo marki pojazdu możliwa do zastosowania podczas przedmiotowej naprawy – klosz lampy tylnej lewej.

Jeżeli pojazd zostałby naprawiony z użyciem tylko części zamiennych oznaczonych logo pojazdu marki (...), to nie nastąpi wzrost wartości rynkowej pojazdu po takiej naprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a także na podstawie zeznań świadka K. W..

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miała treść opinii biegłego sądowego ds. ruchu drogowego, mechaniki maszyn i pojazdów K. G.. W ocenie Sądu biegły w sposób wyczerpujący uargumentował swoje opinie, były one spójne, rzetelne. Należy podkreślić, że żadna ze stron nie zgłosiła jakichkolwiek uwag i zastrzeżeń do ostatecznej pisemnej opinii uzupełniającej tegoż biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że w dniu (...) r. S. K., kierujący pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), uczestniczył w kolizji drogowej, w wyniku której jego pojazd uległ uszkodzeniu. Pojazd uszkodzony został uderzony w swój tył. Sprawcą przedmiotowej kolizji był kierowca pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który w dacie zdarzenia miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym Towarzystwem (...) S.A.” z siedzibą w W.. Na mocy decyzji z dnia 19 stycznia 2012 r. pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu kwotę 9.263,66 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w dniu (...) r. W dniu 05 września 2014 r. poszkodowany S. K. zawarł z powódką B. W. umowę cesji, na podstawie której powódka nabyła od poszkodowanego wszelkie prawa do odszkodowania w związku ze szkodą z dnia (...) r. w pojeździe marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W ocenie powódki odszkodowanie przyznane przez pozwanego nie rekompensuje w pełni szkody w ww. pojeździe.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze szkodą ubezpieczeniową, jednakże zgodnie z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, wyrażoną m.in. w uzasadnieniu uchwały

z dnia 18 marca 1994 roku (sygn. akt III CZP 25/94), nie ma różnic pojęciowych pomiędzy szkodą w rozumieniu przepisów prawa ubezpieczeniowego a ogólnymi przepisami prawa zobowiązaniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi bądź to o utratę bądź zmniejszenie aktywów, bądź też o powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przepis ten jest wyrazem teorii zwanej w literaturze adekwatnym związkiem przyczynowym.

Ponadto zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. wybór sposobu naprawienia szkody jest uprawnieniem poszkodowanego i może nastąpić bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Sąd Rejonowy w pełni zgadza się z tezą wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku (sygn. akt III CZP 80/11), zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Odszkodowanie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, że powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97). Jeżeli zatem poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku i jednocześnie można te koszty zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych, ubezpieczyciel nie ma podstaw do odmowy wypłaty odszkodowania odpowiadającego wspomnianym kosztom. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany zamierza rzecz naprawić (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu; może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych.

W niniejszej sprawie biegły sądowy stwierdził, że konieczny i uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu części zamiennych oznaczonych logo producenta pojazdu przy stawce roboczogodzinowej występującej na rynku lokalnym i wynoszącej 90/90/rbh netto blacha/lakier wynosi kwotę 15.505,13 zł netto, tj. 19.071,31 zł brutto. Ponadto biegły zaznaczył, iż jeżeli pojazd zostałby naprawiony z użyciem tylko części zamiennych oznaczonych logo pojazdu marki (...), to nie nastąpi wzrost wartości rynkowej pojazdu po takiej naprawie.

W konsekwencji uznać należy, że powódka winna otrzymać dodatkowo kwotę 9.807,65 zł tytułem odszkodowania (stanowiącej różnicę między kwotą 19.071,31 zł a kwotą 9.263,66 zł przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego), aby szkoda w pojeździe została w pełni zrekompensowana.

Ponadto w przekonaniu Sądu powódka zasadnie żądała kwoty 369,00 zł tytułem kosztu poniesionej kalkulacji naprawy ww. pojazdu. W ocenie Sądu powyższe roszczenie było uzasadnione i pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z doznaną szkodą. Należy bowiem podkreślić, że powódka, która nie zgadzała się z wysokością odszkodowania przyznaną przez pozwanego, musiała skorzystać z usługi profesjonalnego podmiotu w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu. Kalkulacja naprawy wykonana przez P. S. warunkowała bowiem wysokość roszczenia w zakresie odszkodowania za uszkodzenie pojazdu dochodzonego w niniejszej sprawie.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.176,65 zł (9.807,65 zł + 369,00 zł).

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako nadmiernie wygórowane i nieudowodnione - wartość szkody poniesionej przez powódkę była niższa aniżeli jej roszczenie w tym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Należy zaznaczyć, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części swego żądania, wobec czego Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego zwrot całości kosztów procesu w kwocie 6.812,11 zł. Na kwotę tę składały się: opłata od pozwu – 527,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego - 150,00 zł, wynagrodzenie biegłego – 990,37 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 100,00 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 150,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 4.800,00 zł (w wysokości dwukrotności stawki minimalnej). Zasądzając dwukrotność stawki minimalnej Sąd miał na względzie ponadprzeciętny nakład pracy pełnomocnika powódki poniesiony w niniejszej sprawie. Sąd wziął również pod uwagę wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025) Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim na rzecz:

- powódki kwotę 77,74 zł,

- pozwanego kwotę 32,03 zł,

tytułem nadpłaconych wydatków (na wynagrodzenie biegłego).

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosły obie strony.

Apelacja pozwanego zarzuca:

A. obrazę przepisów prawa procesowego tj.:

1) art. 233 § 1 w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w szczególności opinii biegłego, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i w konsekwencji błędne ustalenie, że w sprawie zasadne jest przyjęcie, iż jedynie naprawa przy użyciu części z logo producenta (...) przywróci pojazd marki M. (...) do stanu sprzed szkody, chociaż biegły wskazał, iż wystarczająca jest naprawa przy użyciu części O i jedną część, nieposiadającą oznaczenia producenta (...), a powódka nie wykazała innymi dowodami, iż wyłącznie naprawa częściami jakości O jest uzasadniona w okolicznościach niniejszej sprawy;

2) art. 278 k.p.c. poprzez samodzielne rozstrzygnięcie przez Sąd zagadnienia wymagającego wiadomości specjalnych, tj. ustalenie, że naprawa przy użyciu jednej części bez logo producenta (klosz lampy tylnej) nie umożliwi przywrócenie pojazdu marki M. (...) do stanu sprzed szkody i w związku z tym zasadna jest wyłącznie naprawa częściami posiadającymi oznaczenie producenta pojazdu.

3) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz uczynienie jej dowolną, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania, że powódka udowodniła zasadność poniesienia kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę mgr inż. P. S. oraz fakt poniesienia tychże kosztów.

B. naruszenie prawa materialnego tj.:

1) przepisu art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 8241 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki świadczenia pieniężnego przekraczającego wysokość uzasadnionego odszkodowania i nie pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni wskazanych przepisów, która prowadziła do ustalenia, iż w granicach adekwatnego związku przyczynowego pozostają koszty naprawy w wysokości 19.071,31 zł brutto, tj. koszty wynikające z naprawy uszkodzonego pojazdu wyłącznie przy użyciu oryginalnych części z logo producenta, chociaż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż dla przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wystarczająca była naprawa przy użyciu części oryginalnych z logo producenta oraz jednej części bez oznaczenia producenta pojazdu;

2) przepisu art. 361 § 1 w zw. z art. 8241 k.c., w postaci zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki świadczenia pieniężnego niepozostającego w adekwatnym związku przyczynowy ze szkodą, poprzez przyznanie odszkodowania w kwocie 369 zł tytułem poniesionych przez powódkę wydatków związanych z wykonaniem prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu M. (...);

3) przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 822 k.c. poprzez uznanie, że powódka udowodniła zasadność poniesienia kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu marki M. (...), chociaż wbrew ciężącemu na nim ciężarowi dowodu, przedstawiła wyłącznie kalkulację kosztów naprawy oraz fakturę VAT na kwotę 369 zł brutto, które to dokumenty są

niewystarczające do stwierdzenia, iż zasadnym było zlecenia sporządzenia ww. kalkulacji i, że powódka uiściła podaną cenę za jej wykonanie.

Wskazując na powyższe wnosił o

- a. zmianę skarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części;
- b. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

Apelacja powódki zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

I. naruszenie prawa procesowego tj.

1) art. 328 § 2 kpc poprzez brak należytego uzasadnienia faktycznego i prawnego wyroku tj. nieodniesienie się do żądania pozwu zapłaty odsetek za opóźnienie za okres od dnia 24 października 2011 r. do dnia zapłaty, jak również niepodanie podstawy faktycznej i prawnej oddalenia powództwa w ww. zakresie,

2) art. 230 kpc poprzez jego niezastosowanie w sprawie i nieuznanie za przyznane przez stronę pozwaną faktu zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 23 września 2011 r. i związanego z tym obowiązku wypłaty odszkodowania w terminie do dnia 23 października 2011 r., pomimo, że pozwany nie zaprzeczył tym okolicznościom w toku procesu.

II. prawa materialnego tj.

1) art. 822 kc, art. 481 § 1 i § 2 kc, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez ich niezastosowanie w sprawie i oddalenie powództwa w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie odszkodowania.

Wskazując na powyższe wносиła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 10.176,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2011r. do dnia zapłaty (za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie),

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Z apelacji powódki:

Apelacja powódki odnosi skutek częściowo. W pozwie z dnia 18 września 2014 roku jego autorka domagała się żądanego świadczenia z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2011 roku do dnia zapłaty.

Powództwo min. w tej części zostało oddalone. Uzasadnienie zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku a odnoszące się do części roszczeń nieuwzględnionych jest wielce enigmatyczne. Nie można doszukać się racji przemawiających za zasądzeniem świadczenia głównego bez odsetek.

Zgodnie z treścią art. 455 kc, jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony ani też nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Kwestią natury podstawowej jest czy roszczenie o naprawienie szkody czynem niedozwolonym ma postać zobowiązania terminowego czy też bezterminowego.

Zarówno w nauce prawa jak też w judykaturze przyjęto jako zasadę, że roszczenie o naprawienie szkody wynikającej z czynu niedozwolonego nie jest wymagalne przed wezwaniem przez wierzyciela osoby dłużnika do spełnienia świadczenia.

Powyższa reguła nie dotyczy jedynie deliktu w postaci kradzieży i przywłaszczenia cudzych pieniędzy. W omawianym zatem przypadku zobowiązanie mające swoje źródło w czynie niedozwolonym jest zobowiązaniem bezterminowym. Ulega ono przekształceniu w zobowiązanie terminowe w razie skutecznego wezwania przez wierzyciela osoby dłużnika do spełnienia świadczenia (por. np. uchw. 7 s. z 22.09.1970r., III PZP 18/70, OSNCP 1971/1/5, wyrok SN z 30.03.1978r. III CKN 330/97, OSNC 1998/12/209, wyrok SA w Łodzi z 7.06.2013r., I ACa 121/13, Legalis, W Popiołek, W. Pietrzykowski, Komentarz 2015, t.II, art.455, Nb 10, T. Wiśniewski, W. Gudowski, Komentarz, 2013, Ks III cz.1, art.455, Nb 12, T. Dybowski, A. Pyrzyński, w: System Pr. Pryw. t.5, 2013, s.291 - 292, Nb 184).

Forma wezwania do zapłaty nie jest w sposób szczególny określona przepisami prawa. Oświadczenie wierzyciela stanowiące wezwanie może być złożone w sposób dowolny, byleby dostatecznie wyrażało żądanie zapłaty w określonej wysokości oraz źródło zobowiązania (por. uzasadnienie wyroku S.A. w Warszawie z 18.06.2014r., VI ACa 1583/13 wyrok S.Apel. w Lublinie z 12.09.2017r. I ACa 1034/16, opublik. w systemie Legalis, wyrok SA w Warszawie z 7.06.2017r. I ACa 565/16, opublik. w systemie Legalis, wyrok S.Apel. w Warszawie z 24.05.2017r. VI ACa 265/16, opublik w systemie Legalis, wyrok SA w Lublinie z 21.07.2016r., IACa 14/16, teza redakcyjna Legalis).

Lektura akt wskazuje, że powódka w postępowaniu przedsądowym tj. w postępowaniu likwidacyjnym zgłosiła szkodę, opisując przebieg zdarzenia, które je wywołało. W aktach sprawy brak jest wezwania przedsądowego, z którego wynikałoby, że wierzycielka żąda spełnienia świadczenia określonego rodzaju, wysokości oraz wskazanego przez siebie źródła zobowiązania.

W zaistniałej sytuacji należało rozważyć w jakiej dacie wezwanie do zapłaty stało się prawnie skuteczne.

W orzecznictwie przyjmuje się, że wezwaniem takim jest także doręczenie odpisu pozwu osobie wezwanej do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (dłużnika), jeżeli taki pozew zawiera oznaczenie przedmiotu i wysokości żądania oraz tytułu z jakiego ma wynikać (por. np. wyrok SN z 22.05.1980r., II CR 131/80, OSNCP 1980 Nr 11, poz. 223, wyrok S. Apel w Poznaniu z 6.11.1996r., IACr 607/96, Wokanda 1998, Nr 1, poz. 44-47, oraz wyrok SN z 5.08.2014r., IPK 20/14, OSNAPiUS 2016/1/4).

Z przedstawionych względów zasadnym było ustalenie początkowej daty odsetkowej na dzień doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu, który w realiach rozpoznawanej sprawy stanowi wezwanie skierowane do dłużnika o zapłatę dochodzonego świadczenia.

Przyjęcie innej tj. wcześniejszej daty nie jest - z przyczyn podanych wyżej - możliwe.

Uwzględniając zatem apelację w przedstawionym zakresie (art. 386 § 1 kpc odsetki zostały zasądzone od dnia 28 listopada 2014 roku.

Apelacja w pozostałej części jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 kpc.

Z apelacji pozwanego:

Zarzut błędnego określenia wysokości szkody w zakresie wydatków poniesionych przez powódkę na opracowanie prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy samochodowego jest uzasadniony.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego wydatki poniesione przez powódkę w kwocie 369 złotych nie były uzasadnione i nie pozostawały w związku przyczynowo - skutkowym z doznaną szkodą. Autorka pozwu nie zgadzając się z

oferowanym jej przez zakład ubezpieczeń świadczeniem mogła skorzystać z informacji zakładu naprawczego, w którym zamierzała przywrócić pojazd do stanu pierwotnego. Powszechna jest praktyka informowania klienta przed wykonaniem usługi o orientacyjnej wysokości kosztów naprawy pojazdu. Mogła również zasięgnąć fachowej pomocy swojego męża, który jest wykwalifikowanym rzeczoznawcą samochodowym. Mogła wreszcie domagać się w pozwie kwoty zdecydowanie niższej a następnie podjąć decyzję o rozszerzeniu powództwa po korzystnej dla siebie opinii biegłego sądowego.

Z tych przyczyn należało w kierunku oczekiwanym przez skarżącego zmienić zaskarżony wyrok w przedstawionym zakresie.(art. 386 § 1 kpc).

Nie ma racji natomiast pozwany domagając się obniżenia zasądanego odszkodowania o różnicę wartości pomiędzy kloszem oświetlenia ze znakiem logo producenta i kloszem bez tego znaku.

W tym zakresie należało w całej rozciągłości podzielić rozumowanie Sądu Rejonowego.

Z ustaleń tego Sądu wynika, że dotychczas w przedmiotowym pojeździe były montowane jedynie części oryginalne z logo producenta. Już chociażby ten fakt przemawia, ażeby uszkodzony klosz wymienić na nowy oryginalny z logo producenta. Z opinii ustnej biegłego sądowego wynika nadto, że użycie klosza bez logo producenta nie daje gwarancji, że nastąpi przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Przepis art. 363 kc przewiduje zasadę pełnego wyrównania szkody, co oczywiście dotyczy także naprawienia szkody w ramach odpowiedzialności OC pojazdów mechanicznych.

Mając to na uwadze należało tej części wniesioną apelację oddalić (art. 385 kpc).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc, ponieważ zarówno apelacja powódki jak też pozwanego zostały uwzględnione jedynie w części.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSP Dariusz Mizera SSO Paweł Hochman